

Arrest

nr. 249 040 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 19/01/1984 geboren in Bagdad als sjjiitische moslim. U bent geboren en woonde het grootste deel van uw leven in Sadr-city, samen met uw familie. Na verschillende jobs te hebben uitgeoefend, schoolde u zich in 1998 om tot smid. In 2007 begon u bij de nationale politie als smid. U volgde een opleiding van 45 dagen in Jordanië. In 2008 werd u echter ontslagen omwille van de sektarische problemen in Irak, waarbij u aanzien werd als een verrader binnen de veiligheidsdiensten omdat u afkomstig bent uit Sadr-city. In 2014 werd er een algemene gratie verleend aan iedereen die ooit bij de ordediensten werkte en ging u opnieuw aan de slag. U werkte ditmaal aan de bepantsering voor politievoertuigen.

In 2017 werd u het willekeurige slachtoffer van een autobom. U liep ernstige verwondingen op waardoor u niet langer in staat was het zware werk als smid uit te voeren. U werd daarom binnen de politie een nieuwe taak toegewezen, met name het patrouilleren van de El-Amel wijk, waarbij u wegversperringen opzette en binnenkomend/buitengaand verkeer controleerde.

Eind februari 2018 ontdekte u tijdens uw werk aan een controlepost een voertuig met daarin een ontvoerde man. U beval de ontvoerders uit te stappen en verwittigde de centrale. De ontvoerders werden opgepakt en meegenomen. Echter bleken de ontvoerders leden te zijn van de militie Asaab El-Haq. Leden van Asaab vroegen uw collega's wie verantwoordelijk was voor de arrestatie van hun medeleden en uw naam werd doorgegeven. U kreeg van uw overste verlof voor onbepaalde tijd.

Enkele dagen later ontving u een eerste dreigbrief bij u thuis, met daarin een kogel. U ging met de dreigbrief naar uw stam en vroeg hen om voor u te onderhandelen. Uw stamhoofd behoort echter zelf tot Hezbollah en weigerde u te helpen, integendeel, een dag later ontving u een verstotingsbrief van uw stam. U ging met de dreigbrief en de verstotingsbrief naar de politie. Deze vertelden u dat ze u ook niet konden helpen omdat ze machteloos staan tegenover de milities. Enkele dagen later werd de gevel van uw huis beschoten. Nog enkele dagen later gooide men een handgranaat naar uw huis. U durfde niet meer buiten te komen en ontving een tweede dreigbrief. Na enkele weken opgesloten te hebben gezeten in uw huis, besluit u dan toch even buiten te komen en naar een nabijgelegen café te gaan. Terwijl u daar op het terras zat werd het hele café beschoten door een voorbijrijdende auto. Uzelf bent ongedeerd maar de cafébaas wordt in de schouder geraakt. Uw moeder en broers raadden u aan om Irak definitief te verlaten. U ontvluchtte het land op 4 mei 2018.

U reisde via Turkije naar Europa. In Griekenland gaf u uw vingerafdrukken maar wachtte de procedure niet af en reisde via de Balkanroute door naar België. U kwam aan in België op 31/10/19 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 06/11/19.

Ter staving van uw asielmotieven legt u uw originele identiteitskaart en werkbadge neer. U legt daarnaast ook kopieën neer van uw paspoort, een dreigbrief van de milities, een verstotingsbrief van uw stam en foto's van uw verwondingen n.a.v. de autobom in 2017.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vermoord te worden door de sjiitische militie Asaab Al-Haq. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er geen twijfels worden geuit tegenover uw werkzaamheden als politieagent bij de federale politie. Wat echter wel in twijfel wordt getrokken is de rol die u heeft gespeeld bij het verhinderen van een ontvoering door de milities en de daarop volgende problemen die u gekend zou hebben. Uw algemene geloofwaardigheid wordt immers sterk ondermijnd door het grote aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties doorheen uw gehele asielrelaas.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het aantal vervolgingsfeiten dat u zou hebben meegemaakt tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS varieert van het aantal vervolgingsfeiten dat u heeft vermeld bij de DVZ. Bij de DVZ geeft u aan dat het eerste wat de milities deden het versturen van een dreigbrief was. De tweede keer maakten zij een geluidsbom en gooiden deze naar uw huis en schoten ook op uw huis. U ging naar een politiekantoor in uw wijk, maar de politie zei dat u via de stam een oplossing moest proberen te vinden. U ging naar uw stam maar hun antwoord was dat ze u verstoten. De laatste keer zat u in een cafe en toen hebben ze naar u geschoten hebben.

U verklaarde er eveneens dat ze na uw vertrek uit Irak nog meerdere keren bij uw moeder zijn komen informeren naar uw verblijfplaats (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS zijn de granaat die naar uw huis werd gegooid en uw gevel die beschoten werd echter twee afzonderlijke feiten geworden waarbij uw huis eerst werd beschoten en er pas enkele dagen later een granaat werd gegooid (CGVS p.9). Naast de verschillende chronologie geeft u plots ook aan een tweede dreigbrief gekregen te hebben terwijl u op de DVZ slechts over 1 dreigbrief sprak (CGVS p.7; p.9). Sterker zelfs, u beweert ook de tweede dreigbrief te hebben afgegeven bij de DVZ, hetgeen echter onwaar is. U werd dan ook gevraagd om de tweede dreigbrief zo snel mogelijk aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.18), wat u tot op heden heeft nagelaten te doen. Tenslotte verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat men niet meerdere keren maar wel maar één keer na uw vertrek bij uw moeder is geweest om te vragen waar u bent (CGVS p.22). Dergelijke divergerende verklaringen betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op de helling.

Naast de verwarring over het aantal vervolgingsfeiten waarvan u nu precies het slachtoffer zou zijn geworden, legt u ook volatiele verklaringen af m.b.t. het aantal keren dat u naar de politie ging om bescherming te zoeken. Initieel zegt u na de beschieting van uw huis besloten te hebben om naar de politie te gaan (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst; CGVS p.19). Gevraagd welke vervolgingsfeiten reeds hadden plaatsgevonden op het moment dat u naar de politie ging, antwoordt u: de eerste dreigbrief en de uitstotingsbrief van de clan (CGVS p.19). Geconfronteerd met het feit dat u net vertelde dat u na de beschieting van uw huis naar de politie stapte, verklaart u plots dat u in feite twee keer naar de politie ging, met name een eerste maal voor de dreigbrief en uitstotingsbrief, en een tweede maal voor de beschieting van uw huis en de granaat die gegooid werd. Echter verklaarde u voordien dat u de dag na de beschieting reeds naar de politie ging en u verklaarde evenzeer dat er meerdere dagen tussen de beschieting en de granaataanval lagen hetgeen al evenzeer niet kan kloppen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u naast de kwestie en herhaalt u dat u tweemaal naar de politie ging waarbij u de tweede keer een klacht neerlegde voor zowel de beschieting van uw huis als de granaat (CGVS p.19-20). Doordat zowel de volgorde van de verschillende gebeurtenissen in uw verhaal evenals het aantal gebeurtenissen doorheen uw gehele asielrelaas verschillende keren veranderen, wekt u sterk de indruk aan het improviseren te zijn tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS. Bijgevolg doen uw volatiele verklaringen ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Naast de volatilititeit in het aantal gebeurtenissen en vervolgingsfeiten, is de chronologie van uw hele verhaal doorspekt met tegenstrijdigheden en inconsistenties. Tegen het einde van uw persoonlijke onderhoud is het bijna onmogelijk om nog te begrijpen in welke volgorde de verschillende vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan, laat staan welk feit ongeveer wanneer plaatsvond. U verklaart bij de DVZ eerst naar de politie geweest te zijn om bescherming te zoeken, dewelke u dan doorstuurden naar uw stam (zie administratief dossier: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS vertelt u dit echter in omgekeerde volgorde en zegt u eerst naar uw stam te zijn geweest en daarna naar de politie (CGVS p.9; p.19). Gevraagd of u met de (eerste) dreigbrief nu eerst naar de politie dan wel eerst naar uw stam ging, antwoordt u dat u het niet meer weet (CGVS p.20). Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet meer zou weten naar welke van de twee u eerst gegaan bent, zeker indien men rekening houdt met het feit dat u ook verschillende keren verklaarde met de uitstotingsbrief van de stam en de dreigbrief een eerste keer naar de politie te zijn geweest, hetwelk vanzelf zou betekenen dat u eerst naar uw stam bent geweest (CGVS p.19-20). Daarnaast zegt u dat u samen met uw broer naar de stam ging met de dreigbrief en dat de uitstotingsbrief twee of drie dagen later door uw broer gebracht werd (CGVS p.8). Later verandert dit weer en zegt uw broer de uitstotingsbrief reeds de volgende dag al naar u had gebracht (CGVS p.21). Nog later verandert het tijdstip van de ontvangst van de uitstotingsbrief een derde maal en verklaart u dat u het ofwel de dag nadien ofwel de dag zelf nog kreeg, maar dat u het eigenlijk niet goed meer weet (CGVS p.21). Ook de beschieting aan het café verschuift in de chronologie doorheen uw relaas. Eerst zegt u dat u beschoten werd op het terras van het café dezelfde dag dat u naar de politie ging of de dag nadien, in ieder geval niet langer dan een paar dagen (CGVS p.22). Niet veel later verklaart u echter dat het maar liefst twee of drie weken later was, nadat u een tijdje thuis was gebleven (CGVS p.22). Al bij al verklaart u dat alle feiten zich erg snel na elkaar afspeelden, allemaal op minder dan een maand (CGVS p.19). Nochtans dateert de ontdekking van de ontvoering van eind februari en besloot u pas om Irak te verlaten, nadat u beschoten werd aan het café, op 4 mei. Dit zou betekenen dat de feiten gespreid zouden zijn over een periode van minstens twee maanden.

Uiteindelijk valt er kop noch staart te krijgen aan de chronologie van uw asielrelaas, hetgeen een ernstige inbreuk maakt op uw geloofwaardigheid.

Uzelf verklaart meerdere keren dat u zich de chronologie niet goed meer kan herinneren doordat u zich in een periode van terreur bevond (CGVS p.20; p.23). Ook uw advocaat wijst op de stress en ontworteling die uw geheugen kunnen aantasten (CGVS p.23). Hoewel het CGVS begrip heeft voor de onzekere en moeilijke situatie van verzoekers om internationale bescherming, moet er toch gesteld worden dat er een minimum eis van coherentie gesteld kan worden. Er wordt niet verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming de datum van ieder vervolgingsfeit exact kan benoemen, maar wel dat er een algemene lijn kan worden getrokken in de periode en volgorde van de verschillende gebeurtenissen. U slaagt er echter niet in om eenduidige verklaringen af te leggen, noch wat betreft het aantal vervolgingsfeiten, noch wat betreft de volgorde van deze feiten, noch wat betreft hun duiding in de tijd. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan de vervolging die u zou hebben meegemaakt door de sjjiitische militie Asaeb Al-Haq.

Daarnaast bent u ook tegenstrijdig over enkele inhoudelijke zaken. Zo verklaart u dat u op het moment dat u voor het eerst vernam van uw collega's dat de militie naar u kwam vragen, u zich in de wekelijkse rustperiode bevond na de werkweek waarin het incident zich had afgespeeld, en bijgevolg thuis was (CGVS p.17). Later zegt u dan weer dat u voor het eerst hoorde dat men naar u op zoek was terwijl u op het hoofdkantoor van uw subeenheid (Foj) gestationeerd was (CGVS p.17). Voorts legt u ook divergerende verklaringen af voor de reden van de verstoting door uw stam. Bij de DVZ vertelt u zonder meer dat men u verstootte omdat u ook al eerder problemen had gehad met Asaeb Al-Haq (zie administratief: CGVS-vragenlijst). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat uw stamhoofd u verstootte omdat hij zelf ook lid was van een sjjiitische militie, meer bepaald van Hezbollah, en dat de pro-Iraanse militieën elkaar steunen (CGVS p.21). Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ een andere reden gaf voor uw verstoting, bevestigt u dat u inderdaad ook al eerder problemen had gehad met Asaeb, met name beledigde u hen op FB en op straat (CGVS .21). U vertelt meer bepaald over een conflict over een voetbalplein (CGVS p.21). Nog later voegt u dan nog eens toe dat u met de eerdere problemen met Asaeb die vermeld staan in de dreigbrief, het feit bedoeld wordt dat u in 2008 bij de politie zat en ontslagen werd (CGVS p.23). Opnieuw doen alle bovenstaande tegenstrijdige of minstens volatiele verklaringen ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat het opvallend is hoe weinig u op de hoogte bent van wat er met de zaak tegen de ontvoerders nadat u ze arresteerde gebeurd is. U weet eigenlijk weinig tot niets nieuws meer over hen sinds u hen zou hebben overhandigd aan de lokale politie. Zo weet u niet of de ontvoerde man werd ondervraagd, of er een rechtszaak is gekomen en of die ontvoerders ooit officieel werden vervolgd (CGVS p.16-17). Het enige wat u gehoord heeft is dat de twee ontvoerders in de gevangenis zaten op het moment dat u zich al in Griekenland bevond (CGVS p.17). Zelf geeft u als verklaring voor uw gebrekkige opvolging van de hele zaak dat u als federale politieagent niet bevoegd bent om de rechtsprocedures op te volgen, maar dat dit de taak is van de lokale politie (CGVS p.16). Nochtans is het weinig logisch dat u geen enkele moeite neemt om zich over de hele rechtsprocedure of het lot van de twee ontvoerders te informeren, zeker indien men in het achterhoofd houdt dat zij aan de basis liggen van uw vlucht uit uw thuisland. Bijgevolg doet uw gebrek aan interesse en opvolging van deze hele zaak opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardig.

Op basis van bovenstaande slaagt u er dan ook niet in de door u verklaarde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Betreffende het loutere feit dat u als politieagent heeft gewerkt dient te worden gesteld dat u louter op die basis niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hoewel agenten nog steeds door IS kunnen gevisieerd worden, is dit de laatste jaren serieus afgenomen waardoor ook volgens de EASO guidelines de vrees moet worden gepersonaliseerd. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u hier niet in slaagt.

Voorzover u ongewettigde afwezigheid bij de politie zou aanhalen als vrees – hetgeen geenszins uit uw verklaringen of enige documenten blijkt- dient te worden gesteld dat uit informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid.

Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Uw originele identiteitskaart, werkbadge en de foto van uw paspoort bevestigen uw identiteit en beroep, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. De foto's van uw verwondingen geven aan dat u het slachtoffer werd van een willekeurige bomaanslag, dewelke geen verband houdt met uw asielaansluiting. Wat betreft de dreigbrief van de militie Asaab Al-Haq en de verstotingsbrief van uw stamhoofd gaat het telkens om kopieën, dewelke erg gemakkelijk vervalst kunnen worden (zie COI Focus: Irak: Corruptie en documentfraude) en daardoor geen verandering brengen in bovenstaande vaststellingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie,

lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus

2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt ook geen documenten neer die bovenstaande conclusie zouden kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In het verzoekschrift stelt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen aanvaarden.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat de motivering zijn vraag om internationale bescherming in een zeer negatief daglicht stelt. De formulering dat de verklaringen verwarrend en volatiel zijn en dat er kop noch staart te krijgen is aan de chronologie en het besluit dat het erop lijkt dat verzoeker aan het improviseren is, gaat veel te snel door de bocht. Het gaat ook manifest om een overdrijving. Het is alleszins noodzakelijk om deze besluiten te temperen en te relativeren.

Verzoeker erkent maar doet hiermee ook onmiddellijk gelden dat hij in moeilijke omstandigheden en volledig onvoorbereid en overhaast zijn land heeft verlaten, toen zijn familie hem er tenslotte van overtuigde dat hij echt niet langer in het land kon blijven.

Verzoeker heeft weliswaar een opleiding gevolgd om bij de politie te werken, maar is verder ongeschoold en beschikt niet echt over intellectuele capaciteiten.

Hij heeft al een verleden met trauma achter zich; het feit dat hij slachtoffer werd van een willekeurige autobom wordt niet betwist, noch het feit dat hij als 13 jarige in de gevangenis van Saddam zat, of dat zijn familieleden, én vader geëxecuteerd werden...

Hij was lang onderweg, namelijk bijna anderhalf jaar, en het is wel bekend dat de reis en de moeilijke omstandigheden een bijkomende factor uitmaken voor het verlies van referentie in tijd en plaats.

Aangekomen in België voelde verzoeker zich dan ook volledig in de war, maar te goeder trouw. Hij weet dat hij "veel" heeft meegemaakt en dat het zo niet verder kon in Irak. Hij was overtuigd van zijn nood aan bescherming en "was zeker van zijn zaak". In die omstandigheden heeft hij dan ook geen bijzondere inspanningen gedaan om een coherent en volledig asielaanvraag verder voor te bereiden.

In dit geval is het dan ook zo dat er zich, weliswaar in een vrij korte tijdsperiode van hooguit 2 maanden, heel wat incidenten hebben afgespeeld waardoor verzoekers leven op zijn kop werd gezet.

Dat de vragenlijst van het CG VS die wordt opgesteld in eerder approximatieve termen niet toelaat om op éénduidige en ontegensprekelijke wijze een aantal elementen vast te stellen, waarbij deze op het CGVS wel op chronologische en duidelijke manier worden vastgesteld, is dan ook geen voldoende reden om de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten zomaar onderuit te halen. Dat de verklaringen "volatil" zijn is overdreven en verzoeker, die inderdaad geen intellectueel is, probeert al die zaken zo goed mogelijk te herinneren en te vertellen. Dat hij af en toe zelf moet nadenken en het soms zelfs niet meer zo goed weet, pleit eerder voor zijn geloofwaardigheid dan voor het feit dat hij "aan het improviseren" is, in dit specifiek geval rekening houdend met zijn persoonlijke elementen en karakteristieken.

De bestreden beslissing doet uitschijnen dat verzoeker zomaar een aantal incidenten aanhaalt en door elkaar haalt, zodat er geen geloof aan gehecht kan worden maar de vervolgingsfeiten zijn inderdaad veelvuldig, complex en de situatie waarin zij verzoeker brachten, zeer destabiliserend.

Dit alles overbrengen op een éénduidige en duidelijke manier is niet evident, temeer daar verzoeker ook door emoties wordt gedreven.

Verzoeker heeft een afdoende verklaring gegeven waarom hij niet precies kan weten hoe het met de "zaak" is gesteld, maar hij heeft ook onlangs nog opnieuw bevestiging gekregen dat de ontvoerders nog in de gevangenis zitten.

De militieleden hebben wraak gezworen om verzoeker te doen boeten voor zijn rol in de arrestatie van de militieleden. Gelet op de realiteit van dit gegeven en de straffeloosheid van de militieleden is het des te noodzakelijker dat de gegrondheid van de vrees van verzoeker met meer ernst wordt onderzocht, en dit niet alleen ogv vervolgingsfeiten uit het verleden maar ook de mogelijke toekomstige vervolging.

In se beperkt de bestreden beslissing zich immers tot het in twijfel trekken van de vervolgingsfeiten uit het verleden maar er wordt ook onvoldoende gemotiveerd omtrent de ongeloofwaardigheid van de rol van verzoeker in de arrestatie van de ontvoerders/militieleden.

Dit is geen afdoende motivering."

Verzoeker haalt de motieven in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus aan en betoogt dienaangaande als volgt:

"Verzoeker kan het niet eens zijn met deze stereotiepe, algemene overwegingen, die op geen enkele wijze aantonen dat er specifiek met zijn persoonlijke omstandigheden is rekening gehouden, integendeel die aantonen dat er geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat de motivering zich beperkt tot een stijlfomule. Zijn persoonlijke omstandigheden worden niet omschreven en zij worden niet besproken.

Niettemin onderscheidt verzoeker zich wel degelijk van om het even welke burger uit Bagdad. Ook al wenst de bestreden beslissing de individuele vervolgingsfeiten in de zin van de Vluchtelingenconventie niet te weerhouden als geloofwaardig, dan nog mag wel vermeld worden dat de werkzaamheden van verzoeker en zijn lidmaatschap van de federale politie niet werden betwist.

Daarbij komt nog dat verzoeker reeds in 2008 ontslagen werd omdat hij als een verrader binnen de veiligheidsdiensten werd beschouwd, nu hij een sjiit, afkomstig uit Sadr-City was, - hij verliet het land voor enkele maanden omwille van het sektarisch geweld en kon pas in 2014 zijn werkzaamheden terug opvatten na een "amnestie".

Verzoeker werd al eens het slachtoffer van willekeurig geweld, en hoe ! In 2017 werd hij het slachtoffer van een autobom en liep zo ernstige verwondingen op dat hij daarna zijn functie niet meer kon uitoefenen en overgeplaatst werd.

De bestreden beslissing minimaliseert klaarblijkelijk de impact van een dergelijke traumatische ervaring en men begrijpt dan ook niet dat dit niet als persoonlijke elementen wordt overwogen. Dit is een duidelijke schending van artikel 48/7 Vw.

Verzoeker is niet zomaar uit zijn land vertrokken en kent de gevaren die dagelijks op de loer liggen. Het lijkt erop dat de bestreden beslissing de situatie op het terrein, alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker minimaliseert en zich in feite niet baseert op de juiste feiten, noch op de volledige feiten.

De bestreden beslissing vertikt het om ook de achtergrond van verzoeker te vermelden, namelijk het feit dat hij al op dertienjarige leeftijd in de gevangenis van Saddam Hussein terecht kwam en daar zes maanden vastzat; uiteraard is dit niet de aanleiding van zijn vertrek, maar als "achtergrondfeit" dient het wel zijn vermelding te krijgen.

Dit geldt des te meer voor het gegeven dat zowel zijn grootvader langs moederskant, zijn oom langs vaderskant en zijn eigen vader "geexecuteerd" zijn door het regime van Saddam Hussein... Deze persoonlijke omstandigheden werden aangebracht door verzoeker, maar worden niet vermeld. De weerbaarheid van verzoeker is hierdoor al danig aangetast en er moet minstens uitgelegd worden waarom al deze persoonlijke omstandigheden niet in rekening gebracht kunnen worden.

Bij het bepalen van de nood aan subsidiaire bescherming moet, en ook bij het bepalen van de nood aan erkenning als vluchteling, dient rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden, waarbij de verhoogde kwetsbaarheid of verminderde weerbaarheid wel degelijk in de balans dienen gelegd te worden aan gene zijde, zodat een lagere drempel en meer soepelheid aan de dag dient gelegd te worden in dat geval bij het bepalen aan zijn nood aan internationale bescherming, in casu subsidiaire bescherming."

2.2. Bij aanvullende nota van 25 januari 2021 brengt verweerder volgende nieuwe elementen (middels URL) bij:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus "Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak" van 20 maart 2020.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. In het verzoekschrift wijt verzoeker zijn incoherente verklaringen aan de moeilijke omstandigheden en haast waarin hij Irak ontvlucht is, aan het gegeven dat hij ongeschoold is en niet over intellectuele capaciteiten beschikt, aan het feit dat hij een verleden met trauma heeft – met name dat hij als dertienjarige in de gevangenis van Saddam Hoessein terecht kwam en dat familieleden werden geëxecuteerd –, aan zijn lange reisweg, aan het gegeven dat hij geen bijzondere inspanningen heeft gedaan om een coherent en volledig asielrelaas voor te bereiden, aan de korte tijdsperiode waarin een groot aantal incidenten zich hebben afgespeeld en aan het gegeven dat de vragenlijst van het CGVS niet toelaat om op eenduidige wijze elementen vast te stellen en aan zijn emoties.

Te dezen moet vooreerst worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Inzake verzoekers algemene opmerkingen over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS), dient benadrukt dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een consistent verhaal te vertellen dat de essentiële elementen bevat. Het argument dat verzoeker emotioneel was, doet geen afbreuk aan deze plicht, noch de bewering dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, wat overigens niet medisch wordt geadstrueerd.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

Ook daar waar verzoeker beweert slechts over beperkte intellectuele vermogens te beschikken, legt verzoeker geen medisch attest neer ter staving hiervan. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet ongeschoold is, zoals hij in het verzoekschrift voorhoudt, doch tot het vijfde leerjaar van de lagere school heeft schoolgelopen (notities, p. 6). Verzoeker, die overigens werkzaam was bij de politie, toont hoe dan ook niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is de door hem ervaren gebeurtenissen in tijd en ruimte te situeren.

Verzoekers verschoningen in het verzoekschrift overtuigen dan ook niet. Dit klemt te meer nu uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar manifest eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden zowel open als concrete vragen gesteld.

Gelet op voorgaande is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen, emotionele toestand of intellectuele capaciteiten een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

6. Verzoekers voorgehouden profiel en persoonlijke omstandigheden kunnen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de ongerijmdheid van zijn verklaringen en de ongelooftwaardigheid van zijn relaas niet verklaren.

De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- het aantal vervolgingsfeiten dat verzoeker zou hebben meegemaakt, zoals verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud, varieert van het aantal vervolgingsfeiten dat hij heeft vermeld bij de DVZ;
- verzoeker geeft een verschillende chronologie van de feiten weer doorheen de procedure;

- waar verzoeker bij de DVZ over één dreigbrief sprak, stelt hij bij het CGVS twee dreigbrieven te hebben ontvangen;
- verzoeker legt volatiele verklaringen af inzake het aantal keren dat hij naar de politie ging om bescherming te zoeken;
- verzoekers hele relaas is doorspekt van tegenstrijdigheden en inconsistenties;
- verzoeker is tegenstrijdig over inhoudelijke zaken, zoals de reden van verstoting door zijn stam;
- verzoeker is weinig op de hoogte van wat er met de zaak tegen de ontvoerders nadat hij ze gearresteerd heeft, is gebeurd; zijn gebrek aan interesse en opvolging van de zaak, die aan de basis van zijn vlucht uit zijn thuisland ligt, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter aangeeft dat hij een afdoende verklaring heeft gegeven waarom hij niet precies kan weten hoe het met de zaak van de ontvoerders is gesteld en onlangs opnieuw bevestiging heeft gekregen dat de ontvoerders nog in de gevangenis zitten, kan dit de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ontkrachten. De motivering in de bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt:

“Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat het opvallend is hoe weinig u op de hoogte bent van wat er met de zaak tegen de ontvoerders nadat u ze arresteerde gebeurd is. U weet eigenlijk weinig tot niets nieuws meer over hen sinds u hen zou hebben overhandigd aan de lokale politie. Zo weet u niet of de ontvoerde man werd ondervraagd, of er een rechtszaak is gekomen en of die ontvoerders ooit officieel werden vervolgd (CGVS p.16-17). Het enige wat u gehoord heeft is dat de twee ontvoerders in de gevangenis zaten op het moment dat u zich al in Griekenland bevond (CGVS p.17). Zelf geeft u als verklaring voor uw gebrekkige opvolging van de hele zaak dat u als federale politieagent niet bevoegd bent om de rechtsprocedures op te volgen, maar dat dit de taak is van de lokale politie (CGVS p.16). Nochtans is het weinig logisch dat u geen enkele moeite neemt om zich over de hele rechtsprocedure of het lot van de twee ontvoerders te informeren, zeker indien men in het achterhoofd houdt dat zij aan de basis liggen van uw vlucht uit uw thuisland. Bijgevolg doet uw gebrek aan interesse en opvolging van deze hele zaak opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardig.”.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen concrete betwisting voert inzake de motivering in de bestreden beslissing inzake zijn voormalige functie als politieagent. Deze motivering luidt als volgt:

“Betreffende het loutere feit dat u als politieagent heeft gewerkt dient te worden gesteld dat u louter op die basis niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hoewel agenten nog steeds door IS kunnen gevisieerd worden, is dit de laatste jaren serieus afgenomen waardoor ook volgens de EASO guidelines de vrees moet worden gepersonaliseerd. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u hier niet in slaagt.

Voorzover u ongewettigde afwezigheid bij de politie zou aanhalen als vrees – hetgeen geenszins uit uw verklaringen of enige documenten blijkt- dient te worden gesteld dat uit informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.”.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Derhalve is verzoekers verwijzing in dit kader naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze werd voorzien van een update middels de aanvullende nota van 25 januari 2021, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Waar verwezen wordt naar verzoekers voormalige werkzaamheden en lidmaatschap van de federale politie, alsook naar het gegeven dat hij reeds slachtoffer was van willekeurig geweld, toont verzoeker niet aan dat dit "*persoonlijke omstandigheden*" betreffen die maken dat verzoeker, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS